

Chương 14

“Ừ”.

Lại là một tiếng “ừ” không rõ ý nghĩa.

Tay Lộ Tùỵ chậm rãi đưa lên.

Vụ Mang Mang căng thẳng hơi ngửa người ra phía sau.

Đối diện với một vưu vật “xuống giá rẻ tiền”, thậm chí đưa tay ra là có được, ngay cả Vụ Mang Mang cũng cảm thấy có thể sẽ phát sinh chuyện gì đó, kết quả là Lộ Tùỵ chỉ đưa tay lên day day mi tâm.

Say rượu ắt hẳn không dễ chịu chút nào.

Sau đó là sự tĩnh lặng dài đằng đặc.

Vụ Mang Mang phát hiện ra Lộ Tùỵ thực sự không có hứng thú tiếp tục trò chuyện với mình, đối với người như cô, anh không có bất kỳ hứng thú nào.

Thế nên cô cũng ngoan ngoãn dời ánh mắt ra ngoài cửa sổ.

Những hàng cây và nhà cửa lụi lại vun vút bên ngoài khiến tư duy của vụ Mang Mang cũng trở về cảnh tượng hoang đường mà hỗn loạn lúc ấy.

Vụ Mang Mang vừa phẫn nộ vừa sợ hãi. Sức chiến đấu của người phụ nữ đau thương tuyệt vọng không chỉ mạnh bình thường thôi đâu.

Lúc ấy nếu không phải Lộ Tùỵ mở cửa thì Vụ Mang Mang không dám tưởng tượng tóc mình có còn giữ được không.

Nghĩ đến đó, Vụ Mang Mang ngồi thẳng lên, để lộ khoảng không phía sau lưng, để bóng dáng nghiêng nghiêng của Lộ Tùỵ chiếu lên ô cửa sổ, cô chăm chú nhìn, hình như anh đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vụ Mang Mang lén lút quay sang, thưởng thức hàng lông mi dài của Lộ Tùỵ, mở miệng nói câu cảm ơn không thành tiếng, tuy rằng người trước mắt không hề quan tâm đến sự cảm kích của cô.

Sau khi cảm ơn người tốt, đương nhiên sẽ nhớ đến tên khốn nạn Hạ Sâm Hạc.

Trong cuộc đời “diễn kịch” của Vụ Mang Mang, tuy cô từng tự biên tự diễn vai “tình nhân”, nhưng đa phần chỉ là những trò đùa vô hại, tối nay cô thực sự bị

xem là nhân tình, bị đánh một trận toi bời, cảm giác đó sao mà chua chát, thảm hại.

Đều do tên Hạ Sâm Hạc mà ra.

Trông nho nhã như phần tử trí thức, ai ngờ tâm địa lại độc ác đến thế.

Nhưng trách đi cũng phải trách lại, Hạ Sâm Hạc tuy đáng hận còn cô thì ngu ngốc đến đáng hận.

Làm nghề này là thế, tồn tại rất nhiều nguy hiểm khó lường, tuy công ty yêu cầu luôn báo tin an toàn nhưng vẫn sẽ xảy ra những sự cố bất ngờ.

Trước kia khi chuyện chưa xảy đến với mình thì ai cũng nghĩ mình là người may mắn, đến khi xảy ra rồi thì khóc lóc cũng chẳng kịp.

Vụ Mang Mang cảm thấy vô cùng xấu hổ vì sự đơn thuần khờ dại của mình, thế mà trước kia cô còn cười nhạo cô gái nào đó quá ngốc quá ngây thơ, thực ra ai cũng có lúc nào tàn cả thôi.

Đương nhiên, cảm giác chủ đạo trong lòng Vụ Mang Mang lúc này vẫn là phần nộ, lửa giận hừng hực, nếu cô không xử lý tên Hạ Sâm Hạc kia thì cô không mang họ Vụ nữa.

Nhưng Hạ Sâm Hạc tại sao lại lên app thuê người giả làm tình nhân chứ? Ăn no rồi việc muốn bôi xấu danh tiếng của mình ư?

Vụ Mang Mang nghĩ lại, suy đoán có lẽ Hạ Sâm Hạc có một cô nhân tình khác, nhưng thân phận cô ta không thể bị bại lộ mà Lý Quyên, vợ anh ta đã phát giác ra anh ta ngoại tình, nên mới tìm người đến mạo danh kẻ thứ ba.

Nếu thật thế thì quá hèn hạ!

Mà điều đó cũng nói lên tính không an toàn của cái nghề này, đi đêm nhiều ắt sẽ gặp ma.

Vụ Mang Mang vẫn đang vạch ra con đường “báo thù” của mình thì chiếc xe đã ngừng lại vững vàng dưới tòa nhà của cô.

Tài xế mở cửa xuống xe.

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tùy vẫn không có động tĩnh gì, mỗi lần nhìn hình như lại phát hiện thêm một điểm “đẹp trai” của anh nữa, lần này là mê mẩn ngắm đường nét khuôn mặt nhìn nghiêng của anh.

Vụ Mang Mang làm nghề phục chế đồ gốm sứ, vô cùng yêu thích những đường nét góc cạnh, lúc này trông thấy đường nét hoàn mỹ từ trán qua sống mũi

rồi xuống cầm của Lộ Tuyền thì mê đắm giống như nhìn thấy những đồ sứ như hộp đựng trang điểm, bát sành...

Đôi phương hình như nhận ra gì đó, mở mắt liếc nhìn cô như đang nói: Sao cô còn chưa xuống xe?

“Lộ tiên sinh, hôm nay thật sự cảm ơn anh rất nhiều.” Vụ Mang Mang cúi người trước Lộ Tuyền biểu thị sự cảm kích chân thành.

Nhưng bộ ngực hình quả đào mơn mớn hình như lại muốn cám dỗ ai đó, Vụ Mang Mang lúc cúi xuống trông thấy bộ ngực đẹp hờ hênh do nút áo biến mất mới sự tỉnh.

Cô vội vàng lấy tay che lại.

Cũng may trong đôi mắt Lộ Tuyền không có bất cứ xao động gì, giống như nhìn bộ ngực một con tinh tinh vậy, chẳng có cảm xúc gì đặc biệt.

Vụ Mang Mang đứng bên đường nhìn theo bóng chiếc xe chở chú Lộ giờ đây đã mất hút, trong lòng cảm thấy đôi phần hụt hẫng khó nói.

Lộ Tuyền không giống cô từng tưởng tượng, nhưng dường như lại quá giống như tưởng tượng của cô.

Hôm nay Lộ Tuyền đã bắt gặp tình huống thê thảm nhất, xấu hổ nhất trong cuộc đời này của Vụ Mang Mang, hơn nữa cô còn được anh cứu trong tình huống kẻ thứ ba bị vợ cả đến đánh ghen.

Trong tích tắc Vụ Mang Mang phát hiện người đó là Lộ Tuyền, còn tưởng sẽ nhìn thấy sự khinh bỉ trong mắt anh, giống như cô từng nhìn thấy hoặc ít hoặc nhiều trong mắt Thẩm Đình và Ninh Tranh vậy.

Nhưng mắt anh sáng rỡ, bình thản, trong đó có sự thờ ơ và phớt lờ, hoàn toàn không có sự khinh thường.

Ít nhiều cũng khiến Vụ Mang Mang đang thê thảm đến mức muốn khóc đã thở phào nhẹ nhõm.

Thực ra lúc đó cô cũng không muốn nói, không muốn giải thích, chỉ muốn một mình yên tĩnh. Nhưng nếu là người khác, cho dù không tò mò chuyện của cô thì cũng sẽ suy đoán và chủ động phán đoán, mà thái độ của Lộ Tuyền lại khiến Vụ Mang Mang dễ chịu.

Chính cô cũng thấy khó hiểu, lúc đó cô chỉ muốn tìm cái lỗ để chui xuống, mà sự thản nhiên của Lộ Tuyền thật sự rất tốt, rất tốt.

Nghĩ đến đó, Vụ Mang Mang lại bất giác tò mò thái độ này của Lộ Tùy là xuất phát từ tâm lý như thế nào?

Ít nhiều Vụ Mang Mang cũng hiểu được người trong giới của Lộ Tùy, họ đứng ở trên cao nhìn xuống chúng sinh, những lý lẽ giáo điều trói buộc bạn trên thế giới này, ở chỗ họ đều hóa thành phù vân, có thể thoải mái chà đạp mọi quy tắc của xã hội, lấy sinh mệnh ra đùa giỡn, có lúc thậm chí ngay cả sinh mệnh của họ mà cũng lấy ra để đùa giỡn được thì hướng hồ gì là người bình thường.

Ý thức đạo đức của dạng người này thường là cực kỳ thấp, vì đạo đức vốn là một sự trói buộc, nhưng sự khinh ngạo của họ khiến họ không muốn chịu bất kỳ một sự trói buộc nào.

Cũng chính vì đứng ở trên cao nên mới tỏ ra thân nhiên với mọi thứ.

Có lẽ thái độ của Lộ Tùy chính là xuất phát từ tâm lý này, không khác mấy so với tưởng tượng của Vụ Mang Mang.

Nhưng nếu là một người chịu nghĩ tốt về người khác, thì thái độ của Lộ Tùy cũng có thể là do anh không tùy tiện xét đoán người khác, không tùy tiện kết luận về một ai đó.

Người như thế thường vô cùng rộng lượng, cũng vô cùng sáng suốt.

Tính phức tạp của con người và đôi mắt đôi tai lắm khi bị lừa gạt, thường dẫn đến vô số hiểu lầm.

Không tùy tiện kết luận thì mới có thể tránh khỏi những hiểu lầm dễ xảy ra.

Mà tính nhất quán trong logic của một người sẽ dẫn đến việc một khi anh đã hạ kết luận thì sẽ cố chấp giữ lấy nó, càng khó thay đổi ấn tượng.

Hơn nữa bạn chưa trải qua như người ta, trong phần lớn tình huống sẽ không thể lý giải được lựa chọn của người đó, mà cứ tự cho là cao thượng đạo đức, đứng trên cao chỉ đạo người khác, thực ra điều đó chẳng cho thấy bạn cao thượng và đạo đức bao nhiêu cả.

Vì người vì mình luôn là chuyện tốt.

Vụ Mang Mang lại lần nữa nhìn theo hướng chiếc xe mất hút, nói tiếng cảm ơn.

Cho dù Lộ Tùy xuất phát từ nguyên nhân nào, thì anh cũng không là sợi rom cuối cùng dè chết lạc đà.

Không tùy tiện đánh giá cô.

Hơn nữa anh còn cứu cô, trong tình huống đó, thực sự Vụ Mang Mang không dám tin rằng khi ấy Lộ Tuyền sẽ mở cửa.

Đó là điều khác biệt với những gì cô tưởng tượng.

Cũng xem như một câu đố chưa có lời giải đáp vậy.

Vụ Mang Mang đứng trong nhà vệ sinh, nhìn người có đầu tóc bù xù, một bên mặt sưng vù trong gương, có lẽ bà Liễu đến cũng chưa chắc nhận ra cô.

Cúi xuống nhìn chân mình, bản kinh khủng, giày đã rơi mất từ lâu, tất cũng rách toạc, ngón chân cái và ngón thứ hai đã thò ra ngoài tất, gót chân cũng lộ ra.

Đây mà cũng được coi là “vưu vật” ư? Chỉ khá hơn bà lão ăn mày một chút mà thôi.

Thế mà ban nãy Vụ Mang Mang còn tưởng sẽ để lại ấn tượng về “vưu vật” trong mắt Lộ Tuyền, bây giờ cảm thấy chẳng khác gì quái vật, thảo nào đối phương rõ ràng đã nhìn thấy bộ ngực lồ lộ của cô mà vẫn bình thản như không.

Vụ Mang Mang thấy xấu hổ đến nổi mặt nóng bừng lên.

Chắc vì hôm nay trải qua một ngày đầy kích thích, đến nỗi Vụ Mang Mang tắm rửa xong, hồi phục lại thành một mỹ nữ trắng nõn nà, thơm phưng phức rồi, cô lên giường nằm mà mãi không sao ngủ được.

Cô bèn dứt khoát ngồi dậy viết báo cáo cho công ty, giải thích chuyện xảy ra hôm nay.

Ngoài ra còn xóa bỏ thông tin trên app của mình.

Tuy thời gian làm việc không dài, đa phần đều rất nhàm chán, nhưng trong lòng Vụ Mang Mang vẫn thấy có chút không đành lòng.

Lúc cô nhận công việc đầu tiên chẳng qua là tò mò và nghĩ hẳn sẽ thú vị, thực sự không có định nghiêm túc, nhưng khách hàng đầu tiên của cô là một người đàn ông vô cùng hướng nội và tự ti, không có bạn bè cũng chẳng có bạn gái, giao thiệp chủ yếu là trên mạng, nhưng vẫn luôn khao khát có một người thực sự cùng anh ta đi xem phim, trò chuyện mặt đối mặt.

Đến nay Vụ Mang Mang vẫn nhớ nụ cười trên gương mặt anh ta hôm đó, có vẻ mắc cỡ, không thể gọi là cười lớn, nhưng khiến người ta cảm thấy vừa đáng thương vừa xót xa.

Lúc đó cô từ thấy có một cảm giác muốn cứu rỗi sinh mệnh đối phương, thực ra là do cô tự kỷ quá thôi, thế nhưng cảm giác khiến đối phương vui vẻ lại rất tốt.

Khách hàng sau đó là một người thợ sửa xe hơi đã từng xem mắt vô số lần và cũng thất bại vô số lần, lúc làm việc tuy hơi bần thủ nhưng thực ra thu nhập rất ổn, không hiểu vì sao mà chẳng bao giờ lọt vào mắt xanh của ai cả. Mời Vụ Mang Mang đóng vai bạn gái xuất sắc để chặn miệng họ hàng bạn bè, cũng để cha mẹ vui lòng được một lần.

Vụ Mang Mang phải thừa nhận là cảm giác khách hàng vui sướng hạnh phúc là do mình mang đến, thực sự khiến cô cảm thấy vui vẻ.

Nếu không vì thế thì Vụ tiểu thư vốn làm gì cũng chẳng nhiệt anh quá ba phút lại làm công việc này trong tình cảnh tẻ nhạt lâu đến thế.

Nhưng mọi thứ đã tan biến dưới sự tò mò ngu muội và sự ác ý của Hạ Sâm Hạc.

Vụ Mang Mang thở dài, bấm nút gửi mail đi.

Hôm sau cô đích thân truy tìm thông tin cá nhân mà Hạ Sâm Hạc để lại, nhờ người bạn trong Cục công an điều tra, kết quả là hắn sử dụng số chứng minh nhân dân giả.

Đúng là một sự lường gạt có tính toán trước, Vụ Mang Mang nghiên răng kèn kẹt.

Tuần này vẫn đến chỗ Ngô Dụng, lúc Vụ Mang Mang được y tá mời vào văn phòng thì vẫn đang cúi đầu chăm chú xem Weibo, gửi tin nhắn.

Sau năm phút, cô vẫn đang xem.

Ngô Dụng bất đắc dĩ phải ho mấy tiếng để nhắc nhở Vụ Mang Mang, thời gian của anh là do bố cô bỏ ra số tiền lớn để mua đấy.

“Bác sĩ Ngô, anh đợi chút, tôi chuyển bài này đi đã, nhanh thôi” Vụ Mang Mang vừa bấm chữ thật nhanh vừa cười vẻ nham hiểm: “Được lắm, dám chọc bà đây à.”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Ngô Dụng hỏi Vụ Mang Mang khi cô đã chịu ngẩng đầu lên, tuy cô gái này cuồng công cụ kết bạn trên mạng, nhưng thời gian trị liệu mà vẫn xem Weibo thì khá hiếm thấy.

“Cảm ơn sức mạnh của mạng internet.” Đôi mắt Vụ Mang Mang ánh lên tia sáng, cùng nụ cười rạng rỡ của cô suýt thì làm chói mắt Ngô Dụng.

Cô không do dự kể lại đầu đuôi câu chuyện xảy ra tuần trước cho Ngô Dụng nghe.

“Đã từng gặp những kẻ khốn nạn nhưng chưa từng thấy thể loại như thế đúng không?” Vụ Mang Mang nói, “Anh có biết tên Cao Trần Hạo (Hạ Sâm Hạc) này ngoại tình với ai không? Chính là cô em vợ của hắn, là người mà hôm đó cùng Lý Quyên chạy tới đánh tôi ấy. Thế gian này đúng là chuyện ly kỳ nào cũng có chỉ có những kẻ khốn nạn mà anh không ngờ tới.”

“Cao Trần Hạo cũng quá đặc ý, tuy hắn dùng chứng minh giả, nhưng lúc đó hắn đã lăm lăm gọi tên vợ hắn ra, có điều người tên Lý Quyên quá nhiều, hại tôi tốn bao nhiêu thời gian, còn phải tìm thám tử tư mới bới ra chân tướng chuyện xấu của hắn và cô em vợ.”

Vụ Mang Mang lắc lắc điện thoại, có Weibo lan truyền tin tức cực nhanh, cô chẳng cần đến cơ quan tên Cao Trần Hạo cũng có thể làm xấu mặt tên khốn kia.

Không chừng Lý Quyên còn phải cảm ơn cô ấy chứ, giúp người làm vui mà.

Việc điều trị mấy năm đã khiến quan hệ hai người gần như là bạn bè, Ngô Dụng nói: “Công việc này quá nguy hiểm, cô là con gái, đặc biệt là một cô gái xinh đẹp như thế, thực ra không nên làm.”